

Milý bratře, milá sestro,

Vyjádril či vyjádřila jsi osobní touhu: „Chci se pokřtít!“ Je to dobré přání. Jenže - to se musíš „nechat pokřtít“, církev a její služebníci Tě křtí. Pro ně je to zodpovědná věc, která nekončí tím, že Tě namočí do vody. Mají Tě dokonale „namočit“ do přítomnosti Pána Ježíše. Křest znamená, že „starý člověk zemřel a nový“ se narodil. Podle Bible (Koloským 2,12) je křest takovým veřejným pohřbem.

Když někdo umře, bývá to velice často soukromá věc, v tichu nemocničního pokoje za přítomnosti zpovědníka či lékaře. Pohřeb je však veřejná záležitost. Kdyby se měl pohřbívat člověk, který nezemřel - byl by to zločin. A hlavně bychom Ti uškodili. Proto musí být jasné, že mrtvý je mrtvý. Přece musí být jasné, jak to s tím životem, který skončil, bylo. Než se pozůstatky člověka dostanou do záplavy smutečních květin, chvíli to trvá. Když máš být ve křtu pohřben, musí být jasné, že jsi zemřel.

Stejně tak, když se narodí dítě, nemohou ho jen tak položit mezi obvazy a nechat do zítřka vystydnout. Je třeba se o něj důkladně starat. Musí dostat své rodné číslo, musí být zapsáno do seznamu živých, musí být ošetřeno, očkováno... Musí dostat rodný list.

Proto připravujeme toho, kdo touží po křtu. Úplně stejně připravujeme toho, kdo se chce vrátit ke křtu z dětství a připomenout si jej poté, co chodil kdovíkam bez Boha celý život...

Bude-li se ti zdát, že je to pitva, nezoufej. Budeš-li mít pocit, že se s tebou jedná jako s miminem, vydrž! Snažíme se Ti vyjít vstříc. Nespěcháme. Chceme, abys si byl jist Ty sám! Je to jenom pro Tebe dobře, když v novém životě budeš mít jistotu, že to staré je pryč a nové začalo! Skutečně, křest znamená také nové povstání, radostný a veřejný začátek, tentokrát skutečné „křtiny“ nového života s Kristem. Blahopřejeme Ti k takovému okamžiku. Tvoji Křtitelé...

1

Ježíš Tě zachránil!

Jistě jsi počítal už s tím, že patříš Pánu Ježíši, když jsi požádal o křest. Přesto dovol, abychom prošli ještě jednou to nejzákladnější, co se skrývá za tím, když se řekne: „Přijal jsem Pána Ježíše za osobního Spasitele ...“

Jak znáš sebe samého a jak znáš svého Boha?

1. Znáš se? Narodil jsi se jako hříšník. Zedník je od zdi, tesař od tesání, ale hříšník je od Adama. Ne pro své hříchy jsi hříšník, ale proto, že jsi potomek člověka, který se zaprodal hříchu (Řím 5,19). Nejsi hříšníkem proto, že se stydíš za to, co jsi provedl nebo provedla. Jsi hříšníkem či hříšnicí z podstaty. Nemusíš to cítit, ale je to tak! (Ř 3,10)

I v biblickém myšlení je rozdíl mezi tím, co cítíš a mezi tím, co necítíš, ale je to tak! Bible dělá rozdíl mezi jednotlivými „hříchy“ (Lz 1,18) a „hříchem“ jako majestátem zla (Řím 6,1-14). Proto se ve starém Izraeli obětovala oběť za jednotlivá *provinění* a zvlášť se přinašela oběť usmířující *hřích* (Lv 4. a 5. kp). Jako křesťan, který přichází ke křtu, potřebuješ mít nejen nezvratnou jistotu, že Tvé jednotlivé hříchy jsou odpuštěny, ale také potřebuješ jistotu, že záchrana z moci majestátu hříchu platí i pro Tebe.

2. A znáš také svého Boha? A znáš jej osobně? Je Ti jasno, že v tobě přebývá Duch svatý? Tyto jistoty nehledej ve svých pocitech či věrouce nějaké církve - ale nad Písmem. Věříš tomu, co je psáno (J 3,16; Ef 2,8-10; 1J 1,9; Tt 3,3-8; 1J 5,12-13; Ga 4,5-6)? Je těch textů strašně moc, že? Tolik, a ještě víc textů, tě ujišťuje, že když jsi uvěřila či uvěřil, „Boží zaslíbení“ (1.Jan 2,24-28) je v tobě. Přivítal či přivítala jsi tedy Ducha svatého ve svém životě?

Co všechno nutně potřebuješ vědět o Duchu svatém?

U Ducha svatého zůstaňme déle. Když jsi Pána Ježíše přijal/a, stal/a ses dítětem Božím (J 1,12). V tu chvíli Pán Bůh vložil do tvého života Ducha svatého (Ga 4,5-6). To je jasné! A tak si pojďme říci, co o jeho díle říká Bible, a co ten Duch Boží dělá:

- ujišťuje o Božím synovství (Ř 8,15-16) - jsi vázán k Bohu více než k lidem.
- činí z člověka svůj chrám (1K 6,19) - mění se vnitřní život, máme jiné ideály.
- vysvětluje a přivlastňuje vše, co jsme potřebovali (Jan 16,13; 1.Jan 2,24-28) - Duch Boží je duch Bible
- připojuje k Boží církvi (1K 12,13) - nedovedeme si představit, že bychom žili bez církve.
- obdarovává námi církev (1 K 12, 7) - svěřuje nám své nadpřirozené dary k užítku církve.

A o těch posledních dvou činnostech budeme mluvit ještě ve čtvrté kapitole podrobněji.

Když nebudeš počítat s tím, že co je pravdou v Bibli je také pravdou v Tobě, můžeš Ducha svatého zarmucovat (Ef 4,30) a pokud mu budeš kecat do práce, tak taky můžeš Ducha svatého uhašovat (1Te 5,19). To ale nedělej! Starej se, aby s Tebou žil naplno! (Ef 5,18).

O Duchu svatém se někdy hodně mluví, ale Duch svatý více mluví o Ježíši a nemluví tolik o sobě. Kdekdo z Ducha svatého dělá tajemství a skrývá do těch řečí svoje nápady a výmysly. Takže bude dobře si na začátku vypsat jednoduchou cestu k plnosti Ducha svatého, kterou není třeba komplikovat. Je to „pět kroků pokání“, bez kterých by žádný zpovědník neměl dávat své ujištění o odpuštění. Nejen on, ale i Ty si musíš být jist pro sebe i pro druhé, že jsi:

- nazval hřích hříchem (žádné omlouvání omylem či „problémem“),
- vyznal hřích před Bohem a případně i lidmi, pokud se jich týká (či před zpovědníkem, pokud potřebuji svědka)
- opustil hříchu a zpretrhal staré kontakty, které vedly k pádům
- navázal nové kontakty, zavedl nové návyky, přijal nové ideály a cíle připravené Bohem
- Bohu poděkoval a dal i před lidmi najevo svou vděčnost za konec starého a začátek nového života. Poznáš to podle radosti a chuti k životu, k novým věcem a řešením.

2

Ježíš Tě vysvobodil!

Pán Ježíš Tě nejen zachránil od mocnosti hříchu, ale poradil si se všemi hříchy a hříšky, které Ti zatěžují svědomí – a třeba se i vracejí. Jsi maximalista? To znamená, že bys chtěl všechno až „na doraz“? Jestli ne, je to možná dobře v jiných věcech, ale v jednom bys měl být maximalistou: neměl by sis dát pokoj, dokud nebudeš mít plnou jistotu, že si udělal všechno, abys byl svoboděn. Ježíš Kristus je totiž Vysvoboditel (Mt 1,21; J 8,31-32; Ř 6,14). Tak, abys se brzo nesmířil tím, že jedeš jen tak na padesát procent, budeme pokračovat touto kapitolou.

Plná svoboda

1. Žádný hřích nad tebou nesmí vládnout. Uvědomuješ si to? Přichází k tobě pokušení - to samo o sobě není hříchem, dokonce má svůj smysl, že přichází. A ten není v tom, abys se trápil, ale v tom, že se naučíš vítězit (Jk 1,2-4). Pokušení je potřeba se vzepřít - nejlépe pomůže Boží slovo (Jk 4,7; Mt 4,1-11; Ef 6,10-17).

2. Pán Ježíš Tě vysvobozuje skrze pokání (1J 1,9). Nikdy s tím neotálej. Co je to pokání? Už jsme si jej představili jako cestu k plnosti Ducha svatého: Ještě jednou, v pokání je: Poznání viny, prosba za odpuštění, odřeknutí se toho hříchu, rozhodnutí „už ne!“ a nové pozvání Pána Ježíše do srdce. Ujel jsi opět do hříchu? Utíkej ke Kristu a znovu jdi stejnou cestou a pros o Boží smilování.

3. Některé hříchy láme však až zpověď. To proto, že se stále vrací pocit nejistoty a my potřebujeme ujištění svědka, že jsou tyto záležitosti vyřešeny. Také společenství dvou nebo tří (Mt 18,19-20) má zvláštní zaslíbení a úkol: Pomáhat k osvobození od závislosti a vin. A Ty potřebuješ být ode všeho osvobozen! A od čeho? Tento seznam bude asi neúplnou řadou: Nenávisť, proklínání, vzpoury a rouhání, cizoložství, smilství, radost z bolesti, zabití (potrat) a to, čemu Bůh zlořečil: Dt 27; Jr 17,5; Lv 20,6; Lv 19,31. K tomu počítej každý hřích, který Tě trápí po opakovaném pokání. Co bys nevyznal, to se vrací podle zákona setby a žně (Ga 6,7), a vytváří temné oblasti v nitru. Zapomenutou minulost odkrývá Duch svatý na prosbu např.: Žalm 139,23-24. Toužíš-li po plném osvobození, pak chápej tuto příležitost rozhovoru jako zpověď.

Komu se odpouští musí odpustit!

4. Potřebuješ odpuštění. Jestliže po něm toužíš, dostaneš ho, ale musíš odpustit i ty (Mt 6,14)! Až do dětství, kam tvá paměť sahá, rodičům, sourozencům, spolužákům, sousedům, spolupracovníkům - těm, kteří ublížili tvým nejbližším. A jak to poznáš, žes jim opravdu odpustil? Pokud na ně budeš moci vzpomínat bez hořkosti a rozladění, především pak, jestli za ně budeš moci děkovat (1Te 5,18). Odpuštění je záležitost vůle, nikoli pocitu. Když odpouštíš, mnohdy neztratíš pocit, že ti bylo ublíženo, že ti chybí, co druzí ukradli, zabili... nikdy ti to asi nebude úplně jedno. Ale, když odpustíš, nikdy už nebudeš svého bližního obviňovat a stíhat jej žalobou před Bohem a lidmi.

5. Jsi svoboděn od závislosti na něčem nebo na někom? Závislost je to, co musím dělat, i když to samo není zlé, jen to "musíš" mít. Závislost je nesvoboda a jedneš s ní jako s hříchem! Musíš mít jen Krista.

6. Jsi osvobozen od komplexů? Duch svatý chce obnovit a normalizovat naši osobnost, jestliže je poškozena

negativními vlivy dědičnosti, výchovy, prostředí nebo vlastním negativním mluvením a myšlením o sobě a o svých schopnostech. Když jsi odpustil všem, odpusť také sobě (promysli, proč v Mt 18,23-35 byl ten služebník nemilosrdný - asi proto, že ačkoliv mu pán odpustil, on nedokázal odpuštění zdarma přijmout, nedokázal odpustit sobě). Když jsi učinil pokání ze všeho negativního, přijmi sama sebe. Snažíš-li se o to marně, chceme ti pomoci. Pán Bůh si přeje, abychom žili radostný a vděčný život (1 Te 5,18). Chceme Tě přijmout takového, jaký jsi.

Když se s tím nedá hnout

7. Chceme ti připomenout, že Pán Ježíš vysvobozuje od spoutaností - a za ty může sám ďábel. Projevuje se v lidském životě např.: úzkostí, strachem, vztekem, depresí, nutkáním k nečistým myšlenkám, rouháním, zlým slovem i činem. Někdy se ztratí radost a pokoj, nejsme schopni chápat duchovní pravdy, někdy i třeba vyslovit jméno Pána Ježíše, modlit se k Němu. Může být i spjata s chorobami, tělesnou slabostí, sebevražednými sklony. V klidu se nad sebou zamysli, „nevmyšlej“ se do některé poruchy, nechtěj ji za každou cenu na sobě najít, ale na druhou stranu jestli skutečně existuje, pravdivě ji přiznej, budeme se spolu modlit a půjdeme se poradit i s odborníky, kteří tomu našemu složitému lidskému stroji rozumí trochu více, než my. Jít za psychologem či psychiatrem není vůbec žádná ostuda a už vůbec ne hřích a slabost!

Něco však psychologové a psychiatři neřeší a nechávají to na farářích (a dobře dělají). Prosíme, klidně zavzpomínej, zda jsi někdy nebyl ve styku s magií, spiritisty, hadači budoucnosti, zaříkávači, magnetizéry a hypnotizéry, jasnovidci nebo zjevně čarujícími bylinkáři. Také zvaž, pokud ses dostal k východním naukám, jak jsi je přijímal, co si od ní čekal a co jsi pro svůj úspěch všechno udělal. Zda jsi neměl něco společného s okultisty, třeba i v nových verzích moderní muziky. Aby bylo jasno, - to, co Ti může škodit, jsou cestičky ke zlému, které se na první pohled tváří nesmírně zbožně, ale nakonec člověka svazují. Nechceš o tom hovořit?

Bylo by třeba zvážit, do jaké hloubky Tě postihly tyto vázanosti. Zda postačí k vysvobození jen tvoje odřeknutí nebo zda potřebuješ v tomto zápase pomoc. Pak pozveme starší sboru a budeme volat k Bohu společně (Jk 5,16). V každém případě bys měl přerušit všechno spojení s temným světem: vrátit knížky, odstranit a zničit amulety, apod. (Sk 19,18-20).

A nakonec: to, že spolu o těchto svázanostech hovoříme, není žádná zbožná přemrštěnost. Bible vidí za těmito věcmi neposlušnost prvního přikázání (Ex 20,5) a uvědomujeme si, že co zůstane, přestupuje do dalších generací.

3

Ježíš je Pán

Pán Ježíš Kristus je tedy tvým Spasitelem (Zachráncem) a Vysvoboditelem. Ale pokud nebude také tvým novým Pánem, pak se dostaneš velice brzo tam, kde jsi byl (L 11,24-26). Co jsi teď ve zpovědi vyznal a odhalil jako slabé místo svého života - to vědomě a jmenovitě vydej Pánu Ježíši pod jeho vládu. Nejhorší křesťanský život je ten, na němž jsou vidět vnější známky nábožnosti, ale vnitřní síla chybí (2Tm 3,5).

Svrchovaný Pán!

1. Už se v tobě ozvaly různé námitky, že ano? *Stačím si sám, nevím, jestli zrovna On mne povede moderně a racionálně, budu muset dělat věci překonané vývojem, věci, které bych jinak nikdy nedělal...* Podstata všeho hříchu je samostatnost bez Boha, bezbožnost - a teď se ti to tedy vrací. Ale, nezapomeň, tenhle Pán je milující, dobrý, laskavý, všemocný. Jeho vlády není třeba se bát. Chceš-li se nechat pokřtít, znamená to, že chceš přijímat vládu tohoto Pána Ježíše Krista pro každý den. Uvědomuješ si to? Rozeznat jeho vůli, slyšet ve zmatku názorů jeho hlas, hledat jeho postoj - to je obsah uřednictví.

2. Nejjednodušší vysvětlení toho, co znamená, že Ježíš je Pánem v osobním životě, podává Písmo: „Hleďte nejprve (Mt 6,31-34)“. První prostě musí být On a to nejlepší patří Jemu. Nejlepší čas patří rozhovoru s Ním, modlitbě, čtení Jeho slova, obecenství s Jeho lidem ... Toto je nejravnější. To máš „baštit“, tím se máš sytit pro to další (Jan 6,53-54). U všeho dalšího se ptáme, zda se to Pánu Bohu líbí, zda to nebrání Duchu svatému. Nemohu např. vykonávat ani výhodné zaměstnání, pokud nebudu mít při něm před Bohem čisté svědomí. Vůbec bychom neměli dělat nic, co nemůžeme konat z vděčné víry, s modlitbou a k Boží slávě (Ko 3,17).

Kristus vládne i ve tvých vztazích k lidem

3. Křesťan je vždycky služebník lidí. I jako vedoucí i jako ředitel. Služba je čest a pravý základ velikosti (Mt 20,24-28). Pokřtěnému sluší srdce služebníka.

Presvědčivá bude služba s pokorným srdcem (Fp 2,3): Pýcha má všelijaké formy, je nejen v tom, že chceme být přední a v každém ohledu před druhými. Projevuje se také urážlivostí, neschopností nechat se obdarovat, pozorně naslouchat druhým i neukojitelnou seblitostí.

Ryzost křesťanské služby vynikne zvláště dnes, kdy se bude kdekdo vydávat za křesťana. Služebník musí být poddaný (Ef 5,21-6,9; 1Pt 5,5-6; Žd 13,17; Ko 3,18-25). Člověk Bohu, občan státu (L 20,20-26; Ř 13), pracovník nadřízenému, žena muži, děti rodičům, ovečky pastýřům. Promysli také konflikt, komu se poddávat, popsany ve Sk 5,29. Vzpouora by zpusťosila i tvůj duchovní život.

Služba učedníků je jen tehdy královská, když je svědecká (Sk 1,8; Mt 10,32-33). K činu je třeba přiložit osobní svědectví, nevnučovot ho, ale také se nestydět. S modlitbou a v touze po vedení Duchem svatým a po zmocnění k svobodnému a smělému (Sk 4,29) slovu nezůstaňme tu úžasnou zprávu o spasení nikomu dlužni.

Vláda Kristova se tedy v našem vztahu k lidem projeví tak, že budeme pokorní služebníci poddáni jedni druhým a pohotová ke svědectví naléhavé a úžasně zvěsti. Tím to ale ještě nekončí.

Vláda Kristova se projevuje i ve vztazích k věcem.

4. Všechno je Jeho dar, mohu mít mnoho věcí, ale ne jako majitel, nýbrž jako správce. A jen tehdy jsem dobrý správce, jestliže jich využívám pro službu. Nemá cenu nastolovat rovnostářství v majetku. Ale rovnost ve službě rozdílným majetkem - to je podstata vlády Pána Ježíše nad věcmi, které spravujeme. Budeme se zodpovídat Pánu, jak jsme hospodařili (L 16,10-13). Jde o hodně: o volné srdce pro Pána (Mt 16,21; L 14,33; L 21,34)! Vyzkoušej si tohle: Jsi ochoten uvažovat o darování nějaké „své“ věci tomu, kdo ji potřebuje víc než ty a i kdyby se snažil sebevíc, nemůže si ji opatřit? Nepřipadá ti trochu moc dát až 10% všech svých příjmů na Boží dílo? Je tvoje spoření účelové anebo spoříš jen pro strýčka příhodu? Hromadění je hřích stejně jako plýtvání. A na konec:

Pán Ježíš vládne i nad okolnostmi.

5. Učedník přijímá všechny události a okolnosti svého života s vědomím, že jsou z Božích rukou (Ef 4,29; 1Te 5,18). Nemoc, samota, bezdětnost - to vše, co se hořce nese. Ale i sláva, úspěšnost, zatížení moci a odpovědnosti, stálá přítomnost ochranky, státní protokol... To vše jsou okolnosti, které mohou život dělat těžko snesitelným.

Přijmout je, to neznamená obyčejnou rezignaci, ale hlubokou víru v Toho, který je tvůrcem okolností a původcem všech změn. Nereptáš na něco? Raději vyznávej Boží svrchovanost nad všemi okolnostmi, buď stále aktivní, hledej Boží oslovení v těch okolnostech (totiž to, co skrze ně chce Pán Bůh změnit na tobě nebo na tvém okolí). Očekávej Boží slovo do každé situace a připrav mu svou vděčností cestu.

4

Křest je vstupem do církve!

Chtěl jsi, aby konec tvého starého života nebyl soukromou záležitostí. Křest je veřejný. A jak bys mohl nechtít, aby i Kristovo vládnutí v tvém životě bylo zrovna tak veřejné a radostné! Křtem vstupuje znovuzrozený člověk do církve. Stává se novým členem rodiny, obce – odtud to slovo, kterému se dnes trochu smějeme a moc bychom jej potřebovali pro dobrý život státu. Od obce totiž pochází i název „občan“.

Každé dítě má své rodiče a každý křesťan má svou duchovní rodinu, svůj sbor, do kterého patří (Sk 2,41-47). V duchovním životě není možné zůstat stranou obecenství, sólové křesťanství nemá naději na přežití. A není ani možné (třeba pro nějakou nechuť či odpor) zůstat nějak „nad“ církvemi a sbory. Ježíš Kristus není žádný abstraktní princip, který by byl „nad“ církvemi. Je konkrétně přítomen v každém bratru a sestře, kteří tvoří jeho konkrétní tělo. To nakonec prožíváme i při Večeři Páně. O ní si ale můžeme pohovořit jindy více.

V rodině sboru, v tom malém kousíčku Božího království, ještě všelijak poznamenaném člověčinou, je však pro nás mnoho připraveno. Tvůj sbor je Tvou skutečnou školou pro to úplné a nebeské Boží království:

Tvůj sbor

1. Sbor je přípravou pro věčné obcenství s Bohem. Není jistě náhoda, že v modlitbě, kterou Ježíš dal za vzor všem svým učedníkům (Mt 6,9-13), oslovujeme Pána Boha slovy Otče náš. I když se modlíme sami, Pán Bůh je stále Otec náš. Ne jenom můj, ale i mého bratra a mé sestry. Nemůžeme ho uctívat ani oslavovat sobecky, obcenství s ním nás vždy táhne do společenství se všemi jeho dětmi.

2. Sbor je školou lásky (Sk 4,32-37). Ve sboru, v obcenství lásky se chtět nechtět musí obrušovat ostré hrany mého sobectví. Tam se učím milovat toho, kdo mi není sympatický, kdo nesdílí mou pravdu a kdo třeba ani nedává najevo, zda mou lásku opětuje. Ve sboru, jaksi nanečisto, než tak budeme jednat i ve světě, se učíme

učíme tomu, co je pravá láska. Ta totiž vydrží, ať se děje cokoli (1K 13,7), protože není závislá na kvalitách toho druhého, ale na faktu, že i za něho - hříšníka jako já jsem hříšník - Ježíš Kristus zemřel (Ř 5,8). Nároky Pána Ježíše na naše vztahy k lidem jsou opravdu vysoké: "Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce, protože On dává svému slunci svítit na zlé i dobré a dešť posílá na spravedlivé i nespravedlivé ... Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec" (Mt 5,45-48). Tomuto příkazu porozumíme, když budeme vědět, co znamená biblická „dokonalost“: v řečtině je to slovo odvozeno od slova „cíl“. Věc je dokonalá, když plní cíl, k němuž byla vytvořena. Francouzský klíč je dokonalý, jestliže na setinu milimetru přesně obejme matku pro jejíž utažení byl vyroben. Člověk je dokonalý, když naplňuje účel, pro nějž byl stvořen a poslán do světa.

A jaký je ten cíl, účel člověka? Byli jsme stvořeni k „obrazu Božimu“ (Gn 1,27). To je přesně to, co připomíná i Pán Ježíš v tom verši Mt 5,45. Aramejščina (a Pán Ježíš mluvil aramejsky, až evangelisté zachytili jeho slova v řečtině) má málo přídavných jmen. Místo nich používá vazby „syn něčeho“. Třeba „klidný, pokojný člověk“ by se řeklo „syn pokoje“. Stejně tak „synové nebeského Otce“ jsou tedy lidé, kteří jsou ve svém jednání jako Bůh, nesou obraz Boží lásky. A ta Boží láska je láska ke všem lidem, k těm, co ho milují, i k těm, co ho nenávidí. Na všechny nechává svítit slunce. Účelem tvého života je, abys dovedl takto milovat lidi: dobré i zlé, spravedlivé i nespravedlivé. Pak budeš vpravdě Božím obrazem a dokonalým nástrojem v Jeho ruce. Budeš se to celý život učit. Sbor je mateřská škola tvé použitelnosti.

3. Ve sboru je pravidelně kázáno a vyučováno slovo Boží, proto je pro mne sbor jedinečnou a nenahraditelnou příležitostí k růstu. Základem růstu (viz např. 1K 3,1-3) je oslovení samotným Bohem. Zanedbávat společná shromáždění je hřích, zvláště, když nevíme, jak dlouho nás Pán Bůh bude chtít vyučovat (Žd 10,25). Je také projevem toho, že s naší úctou k Božimu slovu není něco v pořádku.

K tomu, aby člověk slyšel Boží slovo, nestačí jenom to, aby ho kazatel kázal. Stejně důležitá je pro mne i otázka, zda ke slovu přicházím připraven, t.j. vnitřně ztišen před Bohem, dychtivý zaslechnout Boží hlas, rozhodnutý ho uposlechnout. Zda Bibli vůbec nosím s sebou, zda se ji učím poznávat, číst a promýšlet. A jestli s sebou do shromáždění přináším také i přítomnost Ducha svatého, vnitřní otevřenost, ochotu se sdílet s bratřími i sestrami (1K 14,26).

4. Ve sboru nejsem sám pro sebe, jsou tu druzí, kteří na mne čekají. Jak ti moji, tak lidé, které do sboru zvu. Sám sobě chléb a víno nepodám, k tomu potřebuji druhého. A také ten další a nový a neznalý potřebuje moji péči. Potřebuje, abych jej dovedl ke křtu a podal mu zase chleba a víno, které jsem od Pána dostal. Tak to je!

Podstatné, služebné a případné – dědictví Jednoty bratrské

4. Sboru (a nikoliv jednotlivcům) svěřil Pán Bůh nadpřirozenou výzbroj ke službě: Duchovní dary či charismata dostávají sestry a bratři ve sboru jako nástroje Božího díla v církvi. Teprve služba ve sboru nám ukáže možnosti služby mimo sbor. Vždy to byl sbor, který vysílal do služby v misii.

Pán Bůh udělal vše pro to, abys i Ty žil plodný život služby. Ptej se, čím chce uprostřed Tvého sboru vystrojiti tebe (1K 12; Ef 4; Ř 12). Nesmysl je příliš vysoko, nejprve je třeba, aby ses osvědčil v mále, pak ti Bůh přidá odpovědnost a též tě vystrojí, abys ji mohl naplnit. - Víra má smysl jen ve službě (Jk 2,17). Nemáš být ve svém sboru diakonem, správcem, pastoračním pracovníkem? Ptej se, jakou budeš mít funkci v těle Kristově, do něhož křtem přicházíš. Orgán, který nemá v těle funkci, umírá a otravuje celý organismus ... (Ef 2,10). Nestěžuj si, že církev je taková nebo maková, přijímej svou existenci v církvi také jako příležitost měnit dočasné formy, vytvářet novou tradici, měnit řády a ústavu. Připomeňme tady dědictví Jednoty bratří, u kterých byly důsledně od sebe odlišovány věci **podstatné** (víra, láska, naděje; milost Boží, zásluha Ježíše Krista, dary Ducha svatého), **služebné** (Písmo, kázání, církev, svátosti, služebníci atd.) a **případné**. Podle bratrské teologie právě nerozlišování těchto kategorií způsobilo v dějinách křesťanství nejzhoršivější zmatek a naopak využití tohoto vidění všech věcí umožňuje nadějný růst církve. Zdá se, že měli naši otcové pravdu.

5. Sbor je pro nás také jedinečnou příležitostí, jak se naučit poslušnosti ve věcech podstatných a přizpůsobivosti ve věcech služebných. Bratři, sestry, staršovstvo, kazatel - to jsou autority, jejichž rozsuzování musím brát velmi vážně. Poslušnost Pánu Bohu a poslušnost autoritám, které Pán Bůh do mého života dal, spolu velmi těsně souvisejí, možná těsněji, než bychom si přáli. Ty, kteří Tě usměrňují - jak v otázkách životních a mravních, tak v otázkách učení. Víš, že je poslední čas, kdy lidé nesnesou zdravé učení a podle svých choutek si seženu učitele ... (2Tm 4,3-4) - nemůžeš pokládat za své nepřátele, kteří Tě chtějí omezit. Ber je vážně, hovoř s nimi otevřeně, upřímně a důkladně. Chtěj, aby Ti vše vysvětlili, dožaduj se vedení. Nakonec ty, kteří Tě vedli brzo nahradíš. Oni jsou voleni jen na čas, i Ty máš být ve službách v popředí a převzít správu sboru. Budeš-li devastovat autoritu kazatele a starších, nebudeš mít sám žádnou autoritu, s tím počítej.

6. Sbor je pro nás také školou občanství v pozemském uspořádání našeho státu. Platí, že kdo je dobrým křesťanem, ten buduje a zachovává pokoj a řád lidského společenství. I proto Tě tedy chceme pokřtít, aby v této

zemi nevládlo zlo a nepanoval nepořádek. Svým křesťanstvím vyznáváš Pána, který vládne celému světu

5

Jsi pokřtěn do církve všech věků, národů i světa stran!

Existence sboru i církve má smysl jen tehdy, když plní své poslání: vyznává svou víru v Ježíše Krista (jako Pavel v Fp 2,6-11), ohlašuje světu evangelium (dobrou zprávu) o spasení (Sk 1,8) a svou láskou podává důkaz o Boží lásce (Jan 13,34-35). Toto poslání máš naplňovat i Ty. I z Tebe může být misionář. A to i uprostřed jiných náboženství a kultů. Nejdeme lidi předělávat, jdeme svědčit o tom, co jsme sami dostali.

V tomto poslání je také jednota lidu Božího. Prochází skrze všechny církve. Ačkoli vstupuješ do smlouvy s jednou konkrétní z nich, s Církví bratrskou, tedy s konkrétním sborem v blízkosti tvého bydliště, měl bys pocítit jednotu lidu Božího po celém světě a po všech denominacích. Ačkoli sis zamiloval rodinu, do níž ses narodil, svůj sbor, měl bys milovat a ctít i jiné sbory a jiné církve, všechny ty, s nimiž jsi jedno (Ef 4,3-6):

v těle Kristově, tedy jimž je jako nám Kristus hlavou, t.j. poslední autoritou a vůdcem,
v Duchu svatém, který jim stejně jako nám dosvědčuje, že jsme Boží děti,
v naději, ke které jsou jako my povoláni, k účasti na Božím království,
v Pánu, v Ježíši Kristu, jemuž jako my i oni patří,
ve víře, kdy i oni stejně jako my vyznávají Ježíše jako svého Zachránce, Spasitele,
ve křtu, jimž oni stejně jako my vstoupili do společenství Božího lidu,
v Bohu Otci, který nás všechny stvořil a určil k věčnému životu.

A spolu s nimi máme také jedno krátké a velmi výstižné vyznání víry, prověřené vírou generací po staletí:

*"Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho,
jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Pontským Pilátem,
byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel,
třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa,
sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího,
odkud přijde soudit živé i mrtvé.
Věřím v Ducha svatého,
svatou církev obecnou,
společenství svatých,
odpuštění hříchů,
vzkříšení těla a život věčný.
Amen."
(apoštolské vyznání víry)*

Nakonec si projdi obsah křestního shromáždění a slavnosti přijetí do sboru a vyjasni termín a způsob křtu. Ten probíhá asi takto:

Vážený přítomní, přátelé a hosté, sestry a bratři

Bratr/sestra XY nás všechny pozval/a ke slavnosti křtu. Bratr/sestra XY požádal/a o křest náš křesťanský sbor, protože zde uslyšel/a Evangelium a zjistila, že mluví také o něm/o ní, když říká, že je pro Ježíše Krista zachráněna pro současnost i budoucnost.

Pán Ježíš v Evangelii říká: „*Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen.*” (Marek 16,16) a apoštol Petr potvrzuje: „*Čiňte pokání a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.*” (Skutky apoštolské 2,38) XY těmto slovům věří a proto žádá o křest.

A my mu/jí rádi vyhovíme, protože nás poslal křtít sám Pán Ježíš Kristus těmito slovy: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*” (Matouš 28,18n)

Následuje kázání a písně poté přistupujeme ke křtu:

Máme v této chvíli vyznávat svou křesťanskou víru. Prosme společně Pána naší víry, abychom byli schopni za

svým vyznáním osobně stát.

Chvilé k modlitbám, ve které má mít poslední slovo bratr/sestra který/ktará má být křtěn/a.

Vyznejme v této chvíli svou křesťanskou víru (*Nicejsko-cařihradským vyznáním víry nebo Apoštolským vyznáním víry*)

Křtěnec předstoupí před shromáždění, čelem k němu, a kazatel se jej osloví:

S radostí Ti bratře/sestro nyní vyhovíme. Jsme si jisti, že Tě zapojil do svého těla sám Pán Ježíš. Proto Tě začleníme mezi křesťany bez rozdílu vyznání, vždyť s ostatními křesťanskými církvemi navzájem uznáváme platnost křtu. Platí přece: *“Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.”* (Efezským 4, 5n)

Bratře, sestro,
věříte/věříš, že právě pro vás/tebe Bůh stvořil svět, právě pro vás/tebe obětoval Pán Ježíš svůj život na kříži i vstal z mrtvých a právě pro vás/tebe poslal Ducha svatého a zřídil církev, ve které byste/bys mohl/a žít?

Odríkáte/oddríkáš se života bez Boha a věříte/věříš, že právě v Ném a s Ním najdete/najdeš smysl pro každý další den i pro věčnost, ať už zemřete/zemřeš či vás/tě zastihne konec světa a příchod Pána Ježíše?

Vyznáváte/vyznáváš, že se vám/ti otevřely oči jako nám, abyste/abys viděl/a, že bez Boha nemůže člověk na světě žít tak, aby obstál/a před sebou, před lidmi i samotným Pánem a Stvořitelem celého světa?

Vyznáváte/vyznáváš s námi i křesťany všech staletí a jazyků, že jste/jsi poznal/a a přijal/a Boha jako svého Otce, Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána; i Ducha svatého, který nás vede do církve a k Bibli, která je slovem Božím?

Vyznáváte/Vyznáváš tuto víru svobodně a směle? Tedy odpovězte/odpověz:

Věřím a vyznávám!

Rádi vám/ti tu víru i to vyznání dosvědčíme. Zde je voda. Co brání, abyste/abys byl/a pokřtěn/a?

XY... Protože jste/jsi vyznal/a svoji víru a přijal/a nový život z Ducha svatého, Křtím vás/tě ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého! (ponoření či pokropení) Jděte/jdi svým životem dál ve jménu Pána Ježíše!

Vzápětí po křtu následuje zpěv skupinky, nebo smíšeného sboru, který se dopředu neoznamuje. Může následovat tichá chvíle rozjímání nebo blok písní a modliteb. V případě křtu ponořením se křtitel a křtěnec převléká. Po jejich příchodu, nebo vzápětí po křtu pokropením:

Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. Vždyť víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje. Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. (Římanům 6,4 -11)

Při křtu ponořením na jiném místě, než ve shromáždění sboru, vyprovodí kazatel přítomné požehnáním, případně i osobním slovem na cestu pokřtěnému. Hodí se i dárek – bílá šerpa, bílý oblázek s datem křtu či jiná pozornost. Pokřtěný/pokřtěná by měl/a dostat také křestní list. Přijetí do sboru následuje při nejbližší Večeři Páně. Při křtu pokropením či při křtu ponořením, kde je shromážděn celý sbor, následuje hned přijetí do sboru a slavení Večeře Páně:

Sestro/bratře, staršovstvo tohoto sboru doporučilo vás/tvůj křest a přijalo vás/tě jako člena sboru. Máte/Máš nyní jako učedník Pána Ježíše Krista navázat smlouvu se sborem Církve bratrské, ve které jste/jsi byl/a pokřtěn/a do Těla Kristova:

Milá sestro/bratře, vážíme si toho, že jste si mezi dalšími církevními společenstvími vybral/a v Litomyšli právě

to naše. Skoro se tomu divíme, protože ta další společenství možná mohou nabídnout více. A vy/ty přesto vstupujete/vstupuješ dnes do smlouvy se sborem Církve bratrské v Litomyšli. Co to pro nás všechny znamená?

To znamená, že pod vlivem Slova Božího budeme spolu žít jako bratři a sestry bez rozdílu věku, postavení a názorů. Případné konflikty vyřešíme tak, jak to stanovil Pán Ježíš. Budeme se spolu modlit, vzdávat Pánu čest a jíst chléb a pít víno z jeho stolu.

Pak to znamená, že na nás – tedy i na vás/na tobě – bude záležet, jaký bude stav církve a sboru. Každému z nás dal Bůh dary, sílu, zdraví i postavení ve světě. Podle toho se budeme podílet na životě církve prací, penězi i službou.

Nakonec to znamená, že v této chvíli spolu s námi přijímáte/přijímáš – milý bratře/milá sestro – odpovědnost za stav společnosti, do které jsme byli posláni jako sůl a světlo. Když bude na nás, neodepřeme pomocnou ruku trpícím lidem v tomto světě. Když bude na nás, nikomu a na žádném místě neodepřeme evangelium Pána Ježíše Krista.

Pokud s tím vším souhlasíte/souhlasíš, řekněte, milý bratře/milá sestro, jako výraz souhlasu se smlouvou:

Ano.

kazatel odpoví a vyzve členy sboru aby povstali. Podáním své ruky přivítá nového členu/členku a dodá:

Milý bratře/sestro, jak vidíš teď kolem sebe, povstáním a podanou rukou vám/ti vyjadřujeme zase své ANO ke smlouvě, kterou jsi s námi navázal/a. Máme radost, že jsi si vybral/a naše společenství a slibujeme, že s vámi/tebou budeme jednat vždycky přímo a zachováme svobodu vaší/tvé víry, kterou Ti Pán Ježíš Kristus svěřil, když jste/jsi v Něj uvěřil/a. Máš náš slib, že vám/ti budeme pomáhat v duchovním růstu a v poznávání slávy Pána Ježíše. Těšíme se na spolupráci na Božím díle. Práce je u nás plno!

Srdečně vás/tě vítám ke členství v tomto sboru se všemi právy a povinnostmi, které ze členství vyplývají. Při nejbližším hodování u stolu s chlebem a vínem to budeš ty, kdo nám podá chléb či kalich, abys pak už vždycky měl s námi účast na Boží dobrotě.

„Sám Bůh pokoje nechť nás všechny cele posvěti a zachová našeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který nás povolal; on to také učiní.“ (1. Tesalonickým 5,23n)

Křtem a přijetím do sboru církve nic nekončí, spíše začíná. Následovat má ze strany nás, křtitelů, zájem a spolupráce. A na to se nejvíce těšíme! To nejpodstatnější vyučování nastává právě teď, po křtu. Tak, do toho!